

Dette Forslag fremtræder jo som Forslag til en midlertidig Lov, gældende for to Aar, og det er delt i to Dele. Den første Del vedrører den mellemkommunale Beskatning og er i Virkeligheden et Udsnit af den mellemkommunale Beskatningslov, der var forelagt her i Tinget for to Aar siden; det andet Afsnit har mere Midlertidighedens Præg. I det første Afsnit har man under Erhvervsbeskatningsreglerne indtaget en hel Del Personer, som ikke kan siges at paaføre Erhvervskommunen nævneværdige Udgifter, men som man dog vil have Skat af og sidestille med de Skatteydere, der driver et Erhverv, som paafører Erhvervskommunen Udgifter. Men man maa huske paa, at naar det ikke skal blive en Dobbeltbeskatning for disse Personer, vil i samme Grad, som Erhvervskommunen profiterer af en saadan Udvidelse af Erhvervsbeskatningen eller den mellemkommunale Beskatning, Opholdskommunen komme til at lide derunder. Og nu kan det vel maaske stikke lidt i Øjnene, at der er enkelte Kommuner, hvortil der er flyttet en forholdsvis stor Del gode Skatteydere, men der er jo andre Kommuner, hvortil der saa at sige kun flytter daarlige Skatteydere eller mindre gode Skatteydere ud fra Erhvervskommunen, saaledes at den paagældende Kommune i Virkeligheden kommer til at bære en Del af de Byrder, som rettelig burde paahvile Erhvervskommunen. Vi har her omkring København liggende nogle Kommuner, hvortil forholdsvis mange gode Skatteydere flytter hen, men vi har ogsaa flere Kommuner, hvortil de mindre gode Skatteydere flytter hen, Skatteydere, hvis Skat aldeles ikke er i Stand til at dække de Udgifter, de paafører den paagældende Kommune. Det gælder derfor om at skifte Sol og Vind lige mellem Kommunerne, men dette kan man ikke ved et Forslag som det her formulerede. Erhvervskommunen bør have, hvad der med Rette tilkommer den, men man kan ikke give den det paa Opholdskommunens Bekostning uden at udøve en Uretfærdighed; thi selv om vi nu ganske ser bort fra de Kommuner, der har faaet den mindre gunstige Del af Udflytningen fra Erhvervskommunen, og kun vil se paa dem, til hvilke der er henflyttet gode Skatteydere, er det jo et Faktum, at disse gode Skatteyderses Tilstedeværelse har nødte den paagældende Kommune til at foretage en Række kostbare Foranstaltninger, og der stilles uophørlig Krav fra disse Folks Side om at yde dem de samme Goder, som de har inde i Købstadskommunen eller i København. Det er ogsaa

noget, man ikke maa lade ude af Betragtning, naar man ser paa Skatteprocenten ude paa Landet, at Byerne byder deres Skatteydere ganske andre Bekvemmeligheder og Goder, end Landet er i Stand til at yde sine, og det er derfor ikke mere end billigt, at dette ogsaa vederlægges gennem en noget højere Skatteprocent. Disse ret gode Skatteyderses Tilstedeværelse i Opholdskommunen drager endvidere en stor Skare Haandværkere og Arbejdere til de paagældende Kommuner, og dette paafører vedkommende Kommunekasser Udgifter, medens Skatten fra de vedkommende ikke tilnærmelsesvis er i Stand til at dække Udgifterne til Arbejdsløshedskasser, Alderdomsunderstøttelse og først og fremmest Skolegang. Dette er alt sammen noget, som vedkommende Kommune vilde have været fri for, hvis ikke denne Invasion fra den anden Kommune var kommet. Altsaa, Opholdskommunen bør ikke forfordeles, naar man gaar til en ny og anden Ordning, der kunde give Erhvervskommunen en noget større Indtægt end den, der haves for Øjeblikket. Hvor vidt man skulde gaa til, at man i Stedet for Kommunens Skatteprocent, som blev indført i 1903, tog den virkelige Ligningsprocent, kunde man maaske overveje i det Udvalg, som jeg hører vil blive foreslaaet fra den første ærede Talers Side.

Med Hensyn til dette Lovforslags andet Afsnit, det, der mere har Midlertidigheds Karakter, skal jeg sige, at det er jo et ret ukendt og, jeg vil tillige sige, et ret uheldigt Princip, at man saa at sige Lovens tilbagevirkende Kraft. Ja, naar jeg siger ukendt, saa er det maaske for meget sagt, for vi har jo i de senere Aar under dette Ministerium gjort Bekendtskab med flere Love, som man har foreslaaet at give tilbagevirkende Kraft; men det er i alt Fald et Princip, man ikke tidligere har anset for at være paa sin Plads i Lovgivningen. Det foreslaas, at der for indeværende Aar skal ydes en Tillægsskat af dem, som er erhvervsdrivende i andre Kommuner. I de Kommuner, hvor man betaler halvaarsvis, er allerede hele Skatten betalt, og i de andre er i alt Fald de $\frac{3}{4}$ betalt. Hvis man indførte en saadan Bestemmelse som den, der her foreslaas, vilde man jo komme til, foruden at berede de paagældende Skatteydere en ubehagelig Overtaskelse, at paaføre Kommunerne et overordentlig vidtløftigt Regnskabsvæsen med Tilbagebetaling, o. s. v., og dette vilde jo ikke alene falde Bykommunerne, Erhvervskommunen til Byrde, men det vilde ogsaa komme til at gaa ud over Opholdskommunen, som derved vil